

*Ar reikia seną pažintį pamiršti
Ir negalvoti apie ją daugiau?*

DABAR

2019 sausio 2-oji

HETERĖ

Pro tirštą sniegą matau artėjantį žmogų. Iš toli, pro baltą sniego maršką, figūra atrodo ne žmogus, tik šešėlis. Kai prisiartina, atpažįstu Dagę, jėgerį.

Suprantu, kad jis skuba į Medžioklės namą. Bėga. Bet pusnys ir tebedrimbantis sniegas kliudo. Klupinėja kiekviename žingsnyje. Kažkas negerai. Suprantu tai dar neišvydusi jo veido.

Kai prisiartina, matau, kad veidas sustingęs nuo šoko. Man ta išraiška pažįstama. Mačiau tokių ir anksčiau. Taip atrodo žmogus, tapęs liudininku kažko klaikaus, išeinančio už normalios žmogaus patirties ribų.

Atidarau Medžioklės namo duris, įleidžiu. Jis įvirsta su geliančio oro gūsiu, prineša sniego.

— Kas nutiko? — klausiu.

Akimirką — valandėlę — jis bando atgauti kvapą, bet akys, bežadis pasakotojas, patirtą siaubą išduoda greičiau nei lūpos. Pagaliau jis prabyla:

— Radau dingusią viešnią.

— Na, tai puiku, — atsiliepiu. — Kur...

Jis purto galvą ir pajuntu, kaip klausimas išsisklaido ant mano lūpų.

— Radau kūną.

Prieš tris dienas 2018 gruodžio 30-oji

EMA

Naujieji metai. Visi kartu po daugybės laiko. Aš su Mar-ku, Miranda su Džuljenu, Nikas su Bo, Samira su Džailsu ir šešių mėnesių kūdikiu Prija. Ir Keitė.

Ketrios žiemos dienos laukinėje Škotijos aukštumų gamtoje. Prie Korino ežero. Ten labai nuošalu: kasmet leidžiama apsistoti tik keturioms kompanijoms, likusį laiką rezidencija privati. Šiuo metų laiku, kaip jau galėjote spėti, vietovė populiariausia. Turėjau užsakyti iškart po praėjusių Naujųjų metų, kai tik buvo paskelbtas rezervavimas. Moteris, su kuria kalbėjausi, patikino, kad, mūsų grupei užėmus daugumą namelių, kitų svečių nepriims.

Vėl išsitraukiu iš rankinės brošiūrą. Storas kartonas, brangi spauda. Ant viršelio — pušų apsuptas ežeras, už jo kyla viržiais raudonuojujantis kalnai; tiesa, šiuo metu jie tikriausiai slepiasi po sniegu. Iš fotografijų galima spręsti, kad pats Medžioklės namas — Naujasis medžioklės namas — kaip jis vadinamas brošiūroje, yra didžiulė, labai šiuolaikiška stiklo konstrukcija, suprojektuota garsaus architekto, kuris neseniai sukūrė Serpentino galerijos vasaros paviljoną. Stiklo pastatas susilieja su ramiu ežero vandeniu, atspindi apylinkes ir griežtas už jo kylančios didžiosios viršūnės, Munro kalno, linijas.

Netoli Medžioklės namo galima įžiūrėti susispietusias trobes. Atrodo, kad jos glaudžiasi nuo šalčio, šalia jo yra

mažesnės nei iš tikrųjų. Nameliai skirti poroms, bet valgyti visi rinksimės Medžiotojų name, tame dideliame, per vidurį. Pirmam vakarui užsisakėme „Aukštumų vakarienę“, „vietinio sezoninio maisto prezentaciją“, vėliau gaminsimės patys. Užsakė man reikalingų produktų. Išsiunčiau ilgiausią sąrašą — šviežių triufelių, žasų kepenėlių, austrių. Naujųjų metų vakarui planuoju puotą ir labai dėl to džiaugiuosi. Man patinka gaminti. Maistas suvienija žmones, argi ne taip?

Ši kelionės dalis yra itin įspūdinga. Vienoje pusėje atsi-
veria jūra, sausuma protarpiais tiek atsitraukia, jog, atrodo, vienas netikslus judesys — ir nugarmėsime nuo šlaito. Vanduo pilkas kaip skalūnas, atrodo nuožmus. Ganykloje ant uolų viršaus, kad būtų šilčiau, glaudžiasi avių banda. Girdėti vėjas; jo šuoras dažnai trenkiasi į langus ir visas traukinys sudreba.

Atrodo, visi sumigo, net mažoji Prija. Džailsas netgi knarkia.

Žiūrėkite, — noriu sušukti, — žiūrėkite, kaip čia gražu!

Aš suplanavau šią kelionę, todėl jaučiuosi atsakinga ir šiek tiek nerimauju, kad žmonėms nepatiks, kad kas nors gali nutikti ne taip. Bet kartu ir didžiuojuosi nedideliais pasiekimais... kaip kad šis laukinis grožis už lango.

Nė kiek nesistebiu, kad jie visi miega. Taip anksti kėlėmės šį rytą, kad spėtume į traukinį... Labiausiai nepatenkinta tokia ankstybė atrodė Miranda. Paskui visi, žinoma, prisigėrė. Markas, Džailsas ir Džuljenas anksti užgriuvo vežimėlį su gėrimais, dar Donkasterio apylinkėse, nors buvo tik vienuolikta valanda. Laimingi apsvaigo, sušvelnėjo ir paleido gerklės (kitos kelios eilės, sėdinčios lygiagrečiai mūsų, neatrodė labai patenkintos). Po poros skardinių alaus jie, atrodo, vėl

galėjo familiariai bičiuliautis, kad ir kiek laiko praėjo nuo paskutinio draugų susitikimo.

Nikas su Bo, savo partneriu iš Amerikos, šiame vaikinų klube ne vaidina svarbaus vaidmens, nes Nikas ne iš jų grupelės Oksforde... nors Keitė kadaise pasakė, kad dėl to kalta ir žodžiais neišreikšta homofobija. Nikas yra Keitės draugas, geriausias ir svarbiausias. Kartais man atrodo, kad jis ne itin mėgsta mus, likusius, kad toleruoja tikrai dėl Keitės. Visad įtariau, kad Nikas ir Miranda bendros kalbos neranda greičiausiai todėl, kad abu yra itin stiprios asmenybės. Nors ši rytą, kai susikibę už parankių skubėjo per stoties salę pirkti „ko gerklei suvilgyti per kelionę“, atrodė sutariantys kaip vaigys. Paaškęjo, kad jie rado tobulai atvėsinto vyno „Sancerre“ butelį. Nikas jį ištraukė iš šaltkrepsio šiek tiek pavydžiai stebint alaus gėrėjams. „Norėjo nupirkti džino su toniku skardinėse, — pasakojo mums Miranda, — bet aš neleidau. Pradėti reikia taip, kaip ketiname tęsti.“

Miranda, Nikas, Bo ir aš išgėrėme vyno. Net Samira paskutinę minutę nutarė jo paragauti: „Yra naujų duomenų, kad maitinant krūtimi galima išgerti.“

Keitė iš pradžių papurtė galvą; ji pasiėmė butelį gazuoto vandens. „Oi, nagi, Keeeite, — pergalingai šypsodamasi siūlė taurę Miranda. — Mums juk atostogos!“ Sunku ką nors atsakyti Mirandai, kai ji stengiasi kuo nors tave įtikinti, todėl, žinoma, Keitė paėmė taurę ir gurkštelėjo.

Alkoholis šiek tiek atpalaidavo įtampą, kilusią dėl šios tokios sumaišties sulipus į vagoną. Visi buvo pavargę ir irzlūs, nepersistengė spręsdami problemą. Paaškęjo, kad viena iš rezervuotų devynių vietų kažkaip atsidūrė kitame vagone, visiškai atskirai. Traukinys buvo pilnas atostogauti važiuojančių žmonių, todėl nebuvo kaip persėsti.

— Akivaizdu, kad ta vieta skirta man, — pasakė Keitė. Matote, ji vienintelė be poros. Tam tikra prasme galima sakyti, kad šiuo metu ne aš, o ji didesnė įsibrovėlė.

— Oi, Keite, — tariau, — man labai gaila... jaučiuosi kaip paskutinė kvailė. Nežinau, kaip čia nutiko. Buvau įsitikinusi, kad visiems vietas rezervavau vagono viduryje, kad būtume kartu. Tikriausiai sistema sukeitė. Sėskis čia... aš eisiu ten.

— Ne, — atšovė Keitė, nerangiai keldama savo lagaminą per susėdusių į vietas keleivių galvas. — Nesąmonė. Aš nieko prieš.

Nors balso tonas liudijo, kad yra atvirksčiai. *Dėl Dievo meilės*, pagavau save mąstančią. *Čia tik kelionė traukiniu. Argi taip svarbu?*

Kitos aštuonios vietos buvo viena priešais kitą aplink du stalus vagono viduryje. Už jų greta auskarų prisivėrusio pauglio sėdėjo viena senyva moteris — du vieniši keliautojai. Neatrodė, kad galėtume ką nors pakeisti, bet Miranda pasilenkė prie moters — auksiniai jos plaukai nusviro kaip aukso užuolaida — ir ėmėsi burtų. Mačiau, tą moterį sužavėjo jos išvaizda ir ypatingas, beveik senoviškai skambantis akcentas. Kai nori, Miranda gali *rimtai* apžavėti. Kiekvienas, kuris ją pažįsta, yra tai patyręs.

O taip, atsakė moteris, žinoma, ji susikeisianti, kitame vagone tikriausiai vis tiek bus ramiau: „Oi, tas jaunimas!“ Nors nė vienas iš mūsų nėra jau toks jaunas. „Ir man labiau patinka matyti, kur važiuojame, kaip ten.“

— Ačiū, Manda, — nusišypsojusi tarė Keitė. (Nuskambėjo kaip padėka, bet Keitė neatrodė išties dėkinga.) Keitė su Miranda — senos draugės. Žinau, kad pastaruoju metu nedažnai susitinka; Miranda sako, kad Keitė užsivertusi darbais. Samira su Džailsu įstrigę kūdikių pasaulyje, todėl mes su Miranda dabar kaip niekad anksčiau praleidžiame daug

laiko kartu. Einame apsipirkti, išgerti. Dalijamės paskalomis. Jau pradėjau jausti, kad ji priima mane kaip *draugę*, o ne kaip Marko merginą, beveik dešimtmečiu vėliau prisijungusią prie grupės.

Keitė anksčiau visad ją paverždavo. Jos su Miranda labai artimos. Tokios artimos, kad yra labiau seserys nei draugės. Anksčiau jaučiausi atstumta to artumo ir bendros praeities, kurie nepalikdavo vietos naujai draugystei. Todėl aš slapta džiaugiuosi.

Tikrai noriu, kad ši kelionė visiems būtų maloni ir sėkminga. Pabėgimas drauge sutikti Naujųjų — rimtas reikalas. Ši grupelė atostogaudavo kartu kiekvienais metais. Ir taip darė daug laiko iki man pasirodant. Ko gero, tam tikra prasme, planuodama šią kelionę mėginau įrodyti, jog esu viena iš jų. Įrodyti, kad pagaliau esu priimta į „artimiausiųjų“ ratą. Galėtum pagalvoti, kad tų trejų metų, kai mes su Marku kartu, turėtų pakakti, bet ne. Visų jų draugystė siekia labai toli, Oksfordą, kur susidraugavo.

Kiekvienas, kurio tokia padėtis, žino, kaip keblu paskutiniam įsilieti į senų draugų kompaniją. Atrodo, visada liksiu naujokė, kad ir kiek metų praeitų. Visada būsiu paskutinė, įsibrovėlė.

Vėl pažvelgiu į brošiūrą ant kelių. Galbūt ši taip kruopščiai suplanuota kelionė viską pakeis. Įrodysiu, kad esu viena iš jų. Jaudinuosi ir džiaugiuosi.

KEITĖ

Pagaliau atvažiuovome. Netikėtai apima noras grįžti į miestą. Pasiilgau net savo darbo stalo. Korino ežero stotelė juokingai maža. Viena platforma plienu užklotu kalno šlaitu, viršuje pranykstančiu rūke. Kelio ženklas „Nacionalinis geležinkelis“ primena pokštą. Platformą dengia plonas sniego sluoksnis, tobulos baltos paklodės negadina joks pėdsakas. Prisimenu Londono sniegą, kuris, trempiamas tūkstančių kojų, susipurvina, vos tik nukrinta. Ar dar reikia kokio įrodymo, kaip toli mes nuo miesto? Akivaizdu, čia niekas nėra kojos iškėlęs, juolab nebandęs sniego šluoti. Toto, jaučiu, kad mes jau nebe Kanzase*. Mylių mylias riedėjome laukiniu kraštu. Negaliu prisiminti, kada pastarąjį kartą mačiau kokį nors žmogaus buvimo įrodymą, o ką jau kalbėti apie patį žmogų.

Mes nedrąsiai žengiamo sušalusia platforma pro mažytį stoties pastatą — po pusnimis matyti blizgantis juodas ledas. Peronas atrodo visiškai tuščias. Spėliuju, kaip dažnai čia naudojamas „Laukiamasis“ su iškaba ir optimizmą kelianti knygų lentyna. Einame pro mažytę būdelę murzinu langu: kasą ar nedidelę kontorėlę. Dirsteliu pro langą sužavėta minties, kad tokiuose tyrlaukiuose gali būti kontora, ir krūpteliu supratusi, kad būdelė netuščia. Ten, prieblandoje, iš tiesų kažkas sėdi. Įžiūriu tik kontūrus: plačių pečių pakumpusi žmogysta žybteli akimis, stebėdama mus praeinančius.

— Kas nutiko? — priekyje pėdinantis Džailsas atsigręžia. Matyt, aiktelėjau.

— Ten kažkas yra, — šnibždu. — Traukinio prižiūrėtojas ar panašiai... išsigandau.

* Citata iš 1939 m. filmo „Ozo šalies burtininkas“ (čia ir toliau — vert. past.).

Džailsas žvilgteli pro langą.

— Tavo tiesa. — Jis suvaidina, kad prisiliečia prie įsivaizduojamos kepurės snapelio ant plikos galvos. — Geriau-
sio ryto tau, — palinki plačiai išsišiepdamas.

Džailsas — mūsų grupės klounas: mielas, kvailas... kar-
tais net per daug.

— Kvaily, čia airiškai, — meiliai sako Samira.

Tiedu viską daro meiliai. Niekada nesijaučiu tokia vie-
niša, kaip būdama jų draugijoje.

Vyras būdelėje iš pradžių neatsako. Paskui iš lėto pake-
lia vieną ranką savotiškai sveikindamasis.

Mūsų laukia landroveris, vienas iš senesnių modelių,
aptaškytas purvu. Matau, kaip atsidaro durelės ir lauk išsi-
lanksto aukštas vyras.

— Čia tikriausiai jėgeris, — sako Ema. — Laiške buvo
rašyta, kad jis mus paims.

Vyras nepanašus į jėgerį, pagalvoju. O ką sau įsivaiz-
davau? Matyt, tikėjau, kad bus senas. Šis vyras maždaug
mūsų amžiaus. Stotingas, sakyčiau, plačių pečių, aukštas, at-
rodo gyvenęs gamtoje, gana netvarkingais tamsiais plaukais.
Kai jis tyliai sumurma sveikindamasis, balsas skamba atšiau-
riai, lyg nedažnai naudojamas.

Matau, kaip jėgeris mus nužvelgia. Vargu, ar jam patin-
kame. Ar man tik pasirodo, kad jis kreivai šypteli, nudelbda-
mas akimis naujutėlę vaškuotą Niko „Barbour“ striukę, Sa-
miros „Hunter“ botus, dirbtinio kailio Mirandos apykaklę?
Jeigu taip, kas žino, ką jis galvoja apie miestietiškus mano
drabužius ir „Samsonite“ lagaminą su ratukais. Aš kroviausi
daiktus faktiškai negalvodama, mintys skraidė kitur.

Matau, kad Džuljenas, Bo ir Markas mėgina padėti su-
krauti daiktus, bet jėgeris atsisako pagalbos. Šalia jo vyrai

atrodo tvarkingi kaip mokinukai semestro pradžioje. Laži-
nuosi, toks kontrastas jiems nepatinka.

— Spėju, kad teks važiuoti dviem reisais, — sako Džail-
sas,— vienu kartu visi saugiai nesusigrūsime.

Jėgeris kilsteli antakius.

— Kaip pageidaujate.

— Merginos važiuoja pirmos, — sako Markas, stengda-
masis pasirodyti galantiškas, — vaikinai lieka.

Jau laikiu pašaipos, kad Nikas ir Bo, kaip garbės mer-
ginos, irgi gali važiuoti, bet, laimė, Markas apie tai nepagal-
voja... arba laiku prikanda liežuvį. Šiandien, perėję į toleran-
tišką atostogaujančių draugų režimą, mes stengiamės elgtis
kuo gražiau.

Jau baisiai seniai buvome susitikę... ko gero, po praėju-
sių Naujųjų metų ir nebuvome. Visad pamirštu, kaip būna:
kaip greitai, kaip lengvai grįžtame į senus savo vaidmenis
šioje grupėje. Aš senoms savo kambario draugėms, grupės
ekstravertėms Mirandai ir Samirai, esu tylenė. Nesiginčiju.
Mes nė vienas nesiginčijame. Esu įsitikinusi, kad, tarkim,
Džailsas visai nebūna klounas Traumatologijos skyriuje, kur
dirba vyriausiuoju gydytoju. Susėdame į landroverį. Kvepia
šlapiu šunimi ir žeme. Spėju, kad taip kvėpėtų ir jėgeris, jeigu
priečiau arčiau. Miranda sėdasi į priekį, šalia jo. Protarpiais
pagaunu jos kvėpalų dvelksmą: sunkūs, dūmų aromato, keis-
tai maišosi su žemės kvapu. Tik ji gali tokį pakęsti. Pasuku
galvą į suskaldytą stiklą įkvėpti šviežio oro.

Vienoje keliuko pusėje gana status šlaitas leidžiasi į
ežerą. Kitoje, nors dar nėra visiškai sutemę, — neįžiūrimai
tamsus miškas. Kelias tėra duobėtos, siauros vėžės, bet koks
netikslus judesys — ir nugarmėtume į vandenį arba trenktu-
mės į medžių kamienus. Mes kylame ir leidžiamės riedėda-
mi palei ežerą ir staiga vairuotojas kerta per stabdžius. Mes
visos pašokame iš sėdynių ir vėl sunkiai šlumstelime.

— Šūdas! — sušunka Miranda, kai Prija, iki tol nero-džiusi balso, ima klykti Samiros rankose.

Priekyje, nušviestas žibintų, stovi elnias. Nė vienos iš mūsų nepastebėtas atsiskyrė nuo medžių šešėlių. Milžiniška galva atrodo net per didelė grakščiam rausvo plauko kūnui, vainikuota didingais ir kartu mirtinai atrodančiais šakotais ragais. Žibintų šviesoje jo akys keistos, žalios kaip ateivio. Galiausiai žvėris nustoja į mus spoksoti ir neskubėdamas, grakščiai patraukia į mišką. Prispaudžiu ranką prie krūtinės, jaučiu, kaip smarkiai muša širdis.

— Oho, — iškvėpia Miranda. — Kas čia buvo?

Jėgeris pasisuka į ją ir be emocijų atsako:

— Elnias.

— Turėjau galvoje, kokios rūšies elnias? — tikslinasi Miranda šiek tiek raustelėjusi, nors tai jai nebūdinga.

— Taurusis, — atsako jėgeris. — Taurusis elnias.

Jis vėl žvelgia į kelią. Pokalbis baigtas.

Miranda atsigręžia į mus ir be garso lūpomis taria: „Jis karštas, ane?“ Samira su Ema pritariamai linksi. Tada ji gar-siai klausia:

— O tu taip nemanai, Keite?

Ir pasilenkusi šiek tiek per smarkiai duria man į petį.

— Nežinau, — atsiliepiu. Žiūriu į abejingą jėgerio veidą galinio vaizdo veidrodėlyje. Ar supranta, kad kalbame apie jį? Jei taip, neišsiduoda, kad klausosi, bet man vis tiek gėda.

— O, Keite, tavo skonis vyrams visada buvo keistas, — juokdamasi sako Miranda.

Mirandai mano vaikinai niekada nepatikdavo. Juokin-ga, bet ir ji jiems nepatikdavo, man dažnai tekdavo užstoti draugę prieš juos. „Man atrodo, išsirenki juos kaip angelą ant peties, — pasakė ji kartą, — kad įspėtų tave: Miranda ne-gera. Laikykis nuo jos atokiau.“ Bet Miranda seniausia mano

draugė. Ir mūsų draugystė visada pergryvendavo visus mano romanus. Miranda su Džuljenu — pora nuo Oksfordo universiteto laikų.

Nežinojau, ką galvoti apie Džuljeną, kai jis atsirado pirmųjų metų pabaigoje. Miranda taip pat nežinojo. Jis, palyginti su ankstesniais Mirandos vaikiniais, buvo šiokia tokia anomalija. Tenka pripažinti, kad ir lyginti per daug nebuvo su kuo, nes abu ankstesnieji buvo tokie „projektai“ kaip ir aš, ne tokie išvaizdūs ir komunikabilūs kaip ji, vaikinai, patekę į amžiną netikėjimo būseną, kad kažkodėl buvo Mirandos pasirinkti. Bet vėlgi, Mirandai visada patiko „projektai“.

Džuljenas jai, mėgstančiai beglobius vargšelius, buvo per daug aiškus. Įžūliai gražus, per daug savimi pasitikintis. Ne mano žodžiai, jos pačios: „Jis toks arogantiškas. Negaliu sulaukti, kai įteiksiu jam jo kiaušus, kai kitą kartą mėgins pasipuikuoti.“ Spėlioju, ar ji tikrai nepastebi, kad jis atspindi jos pačios aroganciją ir pasitikėjimą savimi.

Džuljenas nenuleido rankų. Ir kiekvieną kartą Miranda jį atstumdavo. Jis vis prieidavo šnektelėti prie mūsų — jos — bare. Arba atsitiktinai „susidurdavo“ su ja po paskaitos. Arba vis užsukdavo į mūsų koledžo bendrabučio barą neva aplankyti draugų, bet didžiąją vakaro dalį prasėdėdavo prie mūsų stalo, pernelyg tiesmukai viliodamas Mirandą.

Vėliau supratau, kad kai Džuljenas ko nors labai užsigeidžia, neleidžia, kad kas nors jam sukliudytų tai pasiekti. O Mirandos jis geidė. Žiauriai.

Ilgainiui Miranda suvokė situacijos realybę: ji taip pat jo geidžia. Kuri negeistų? Buvo gražus tada, gražus ir dabar, gal net labiau, kai gyvenimas nutrynė tobulumą, lengvą paviršutiniškumą. Svarstau, ar biologiškai įmanoma nenorėti tokio kaip Džuljenas, bent jau fizine prasme.

Prisimenu, kaip Miranda supažindino mus per Vasaros pokylį... kai jie pagaliau tapo pora. Žinoma, kuo puikiau-

siai jį pažinojau. Buvau visos sagos liudininkė: kaip jis siekė Mirandos, kaip ji atstumdavo, kaip jis vis bandė ir bandė ir kaip ji neišvengiamai pasidavė. Aš tiek daug apie jį žinojau: kuriame koledže mokosi, ką studijuoja, žinojau, kad regbyje pasiekęs „mėlynojo“* statusą. Aš tiek daug žinojau, kad net pamiršau, jog jis net neįtaria, kas aš tokia. Todėl kai pabučia-vo man į žandą ir gana mandagiai, nors buvo išgėręs, pasakė: „Malonu susipažinti, Keite“, palaikiau tai pokštu.

Kai pirmą kartą nakvojo mūsų namuose — Miranda, Samira ir aš antraisiais studijų metais gyvenome visos kartu, — susidūriau su juo, grįžtančiu iš vonios kambario. Ėjo apsijuosęs rankšluosčiu strėnas. Sąmoningai stengiausi elgtis normaliai, neapžiūrinėti plačios krūtinės, nuo vandens blizgančių raumeningų plačių pečių. Pasisveikinau:

— Labas, Džuljenai.

Atrodo, jis tvirčiau suėmė rankšluostį.

— Labas, — suraukė antakius, — a... man šiek tiek gėda, bijau, kad neprisimenu tavo vardo.

Supratau savo klaidą. Jis visiškai pamiršo, kas aš tokia, netgi greičiausiai neprisiminė, kad susipažinome.

— O, — atsakiau tiesdama ranką, — aš Keitė.

Jis nepaspaudė man rankos, ir aš supratau, kad padariau antrą klaidą... per daug formalu, per daug keista. Vėliau top-telejo, kad jis galbūt viena ranka laikė rankšluostį, o kitoje gniaužė dantų šepetėlį.

— Atsiprašau. — Jis nusišypsojo savo žavinga šypsena manęs gailėdamasis. — Taigi. Ką tu padarei, Keite?

* Mėlynas ženklas sporte suteikiamas aukščiausius pasiekimus (pasaulio ar tarptautiniu mastu) pelniusiems atletams iš universitetų ir kitų aukštųjų mokyklų. Paprastai skiriama ir speciali apranga.

Išpūčiau akis.

— Ką nori pasakyti?

Jis nusijuokė.

— Na, žinai, kaip iš tos vaikiškos knygelės „Ką padarė Keitė“*. Ji man visad patiko, nors berniukams neturėtų patikti, — ir antrą kartą nusišypsojo ta savo šypsena.

Pagalvojau, kad šiek tiek suprantu, ką Miranda jame atrado.

Taip ir yra su tokiais žmonėmis kaip Džuljenas. Amerikietiškoje romantinėje komedijoje toks gražuolis būtų pavaizduotas kaip niekšelis, galbūt vėliau pasitaisantis, atgailaujantis už savo nuodėmes. Miranda būtų bjauri išleistuvių karalienė, turinti *tamsią paslaptį*. O pilka peliukė — aš — būtų miela, protinga, gailestį kelianti nesuprasta veikėja, kuri viską išgelbsti. Bet tikras gyvenimas ne toks. Tokiems žmonėms kaip jie nereikia būti nemaloniems. Kam apsunkinti sau gyvenimą? Jie gali sau leisti būti tokie žavūs, kokie yra. O tokie kaip aš bevardžiai peliukai ne visada virsta pasakos herojais. Kartais mes turime savo tamsią paslapčių.

Neliko ir tos varganos dienos šviesos. Nematyti nieko, tik juoda medžių masė abipus kelio. Patamsyje miškas atrodo tankesnis ir arčiau, lyg medžiai spaustųsi prie mūsų. Negirdėti jokių garsų, tik landroverio burzgimas. Galbūt miškas slopina ir garsus.

Priekyje Miranda klausinėja jėgerį apie susisiekimą. Čia išties atoki vieta.

— Iki kelio važiuoti valandą, — atsako jėgeris. — Geru oru.

* 1872 m. Sarah Chauncey Woolsey parašyta knyga vaikams „What Katy Did“ apie dvylikametės Katy Carr ir jos šeimos nuotykius.

— *Valandą?* — perklausia Samira. Ji nervingai dirsteli į Priją, kuri spokso į peizažą prietemoje; jos didelėse tamsiose akyse atsispindi tarp medžių žybsintis mėnulis.

Aš pažvelgiu pro tamsų langą priekyje. Matau tik medžių tunelį, kuris susiveria į juodą tašką.

— Daugiau kaip valandą, — tikslina jėgeris, — jeigu prastas matomumas ir oro sąlygos.

Negi jis mėgaujasi tuo?

Man reikia valandos, kad pasiektčiau Saryje gyvenančią mamą. Šešiasdešimt mylių nuo Londono. Sunku patikėti, kad Jungtinėje Karalystėje yra tokia vieta kaip ši. Man visada sala, kurią vadiname gimtine, atrodo per daug pilna žmonių. Iš to, kaip mano patėvis mėgsta kalbėti apie imigrantus, galėtum pagalvoti, kad Jungtinei Karalystei kyla rimtas pavojus nugrimzti nuo joje susigrūdusių kūnų svorio.

— Kartais, — tęsia jėgeris, — tokiu metų laiku kelias iš viso nepravažiuojamas. Tarkim, jeigu užpusto... viskas buvo paminėta laiške, kurį jums atsiuntė Heterė.

Ema linksi.

— Buvo.

— Ką nori pasakyti? — Samiros balsas akivaizdžiai šiurkštus. — Mes negalėsime išvykti?

— Gali būti, — atsako jėgeris. — Kai gerai pasninga, ke-liukas tampa neįveikiamas, pernelyg pavojingas net su sniego padangomis. Per metus mažiausiai dvi savaites Korinas būna atkirstas nuo likusio pasaulio.

— Galėtų būti labai miela, — skubiai įsiterpia Ema, galbūt norėdama užbėgti už akių nerimastingiems Samiros prieštaravimams. — Jaudinama. Užsčiau pakankamai maisto produktų...

— Ir vyno, — įsikiša Miranda.

— ... ir vyno, — sutinka Ema, — kad prireikus galėtume

išgyventi dvi savaites. Ko gero, šiek tiek persistengiau. Bet Naujiesiems suruošiu puotą!

Niekas Emos iš tiesų nesiklauso. Man atrodo, visi labiau galvoja apie vietą, kurioje praleisime artimiausias kelias dienas. Nes iš tiesų šiek tiek nervina ta izoliacija, supratimas, kaip toli nuo visko esame.

— O kaip stotis? — teiraujasi Miranda pergalingu „pričiupau tave!“ tonu. — Juk galim tiesiog sėsti į traukinį?

Jėgeris dėbteli į ją. Pastebiu, kad jis gana patrauklus. Tiksliau, būtų patrauklus, jeigu ne tas ramybės neduodantis žvilgsnis.

— Traukiniai per metrą sniego irgi nevažiuoja, — atsaiko. — Todėl čia nestos.

Akimirksniu neaprėpiamas peizažas tarytum susitraukia aplink mus.

DAGAS

Jeigu ne tie svečiai, ši vieta būtų tobula. Tačiau, reikia manyti, be jų jis neturėtų darbo.

Atvažiuavęs paimti klientų, labai stengėsi kreivai nesišypsoti. Jie, šita liaudis, trenkia pinigais... kaip ir dauguma atvykstančiųjų. Privažiavus Medžiotojų namą žemesnysis juodaplaukis — Džetras? Džoša? — pasisuko į jį vyriškai iškėlęs sidabrinį telefoną:

— Ieškau belaidžio ryšio, bet nieko neranda. Akivaizdu, kad 3G ryšio nėra; tiek suprantu. Negali pagauti 3G, kai nėra signalo... Cha! Bet tikėjausi bent belaidį pagauti. Ar dar per toli nuo namo?

Dagas paaiškino vyrui, kad jie nejungia belaidžio ryšio, kol kas nors konkrečiai nepaprašo.

— Kartais signalą galima pagauti, bet reikia užlipti ten, kad pagautum, — parodė į Munro šlaitą.

Juodaplaukio veidas sukrito. Kurį laiką žiūrėjo kone išsigandęs. Jo žmona greitai nuramino:

— Esu įsitikinusi, kad kelias dienas išgyvensi be ryšio, brangusis.

Ir užgesino galimą protestą bučiniu, kyštelėdama liežuvį. Dagas nusisuko.

Ta pati moteris, gražioji Miranda, sėdėjo prie jo landroverio priekyje, jos kelis beveik lietėsi su jo. Lipdama į mašiną be reikalo pasirėmė jam į ranką. Jis užuosdavo jos kvėpalus kiekvieną kartą, kai pasisukdavo į jį kalbėti. Sodrius, smilkalų kvapo. Jau buvo beveik pamiršęs, kad pasaulyje esama tokių moterų: sudėtingų, flirtuojančių, siekiančių sugundyti visus, kuriuos sutinka. Pavojingų labai ypatingu būdu. He-

terė visai kitokia. Ar ji išvis kvepinasi? Nepastebėjo. Ir tikrai nesidažo. Ji iš tų, kurios daug geriau atrodo be kosmetikos. Jam patinka jos širdelės formos veidas, tamsios akys, elegantiški antakių skliausteliai. Kas nėra bendravęs su Heterė, palaikytų ją paprasta, bet jis mano priešingai; jos atveju labai gali būti, kad požeminiai vandenys giliai. Girdėjo, kad ji gyveno Edinburge, turėjo ten neblogą darbą. Dagas nebandė sužinoti jos istorijos. Kad nereikėtų atskleisti savosios.

Heterė geras žmogus. Jis — ne. Prieš čia atkeliaudamas padarė siaubingą dalyką. Ne vieną dalyką. Tokius žmones kaip ji reikia saugoti nuo tokių kaip jis.

Svečius perima Heterė... koks palengvėjimas. Teko pasistengti nuslėpti, kad jų nemėgsta. Juodaplaukis — Džuljenas — tipiškas čia apsistojantis vyras. Pinigingas, išpaikintas, trokštantis laukinės gamtos, bet slapta besitikintis viešbučių, kuriuose paprastai apsistoja, prabangos. Tokiems visad prireikia laiko sugromuliuoti tai, po kuo pasirašė: nuošalu, paprasta, neįkainojamas aplinkos grožis. Dažnai įvyksta virsmas — ši vieta svečius sugundo. Bet ko gi nesugundytų? Dagas žino, kad vis dėlto atvykėliai niekada jos gerai nesuspręs. Įsivaizduoja, kad gyvena atšiauriomis sąlygomis savo gražioje trobelėse, lovose su keturiais stulpais ir židiniiais bei grindiniu šildymu, netgi sumauta sauna, kur pasistengę gali nutursenti. O tie, kuriuos vedasi medžioti elnių, staiga ima elgtis kaip Dikaprijas iš filmo „Prisikėlęs“ — dantimis ir nagais iki kraujo kovoja su gamta. Jie nesuvokia, kaip jėgeris viską jiems supaprastina, atlikdamas sunkiausią darbą: stebi bandos veiklą, atsargiai seka ir planuoja... kad jiems teliktų nuspausti prakeiktą gaiduką.

Netgi nušauti retas moka tinkamai. Jeigu tiksliai nepataiko, palieka sužeistą žvėrį kelias dienas kęsti neįsivaizduo-

jamą skausmą. Pavyzdžiui, nevykęs šūvis į galvą (jie dažniausiai taikosi į galvą, nors jis ir sako: niekada nesitaikyk į galvą, per lengva prašauti) gali palikti žvėrį be žandikaulio kentėti baisią agoniją, nes negali būti ir pamažu nukraujuoja. Todėl Dagas baigia darbą taikliu šūviu tiesiai į krūtinkaulį, leisdamas medžiotojams keliauti namo ir girtis, kokie jie šaunūs, kokie didvyriai. Atėmė gyvybę. Pasikrikštijo krauju. Verta paskelbti feisbuke ir instagrame, sukelti savo išsitemusių krauju ir išsišiepusių kaip bepročiai nuotraukas.

Jam teko ne kartą atimti gyvybę, netgi daugybę kartų. Ir ne tik gyvūnų. Geriau nei kas kitas žino, jog tuo nėra ko girtis. Iš tos tamsios vietos niekada nebegrįžti. Jau po pirmo nužudymo kažką prarandi. Mirtis iš esmės kažką pakeičia giliai sieloje, amputuoja kai ką svarbaus. Pirmą kartą būna blogiausia, bet su kiekviena mirtimi siela sužeidžiama vis smarkiau. Po kurio laiko lieka tik randinis audinys.

Dagas čia jau pakankamai seniai, tad pažįsta visų „veislių“ svečius, net tapo jų ekspertu, kaip ir gamtos. Tik negalėtų pasakyti, kurios „veislės“ nekenčia labiau. „Gamtos mylėtojų“, kurie jaučiasi gavę kelias dienas prabangos užmegzti ryšį su gamta, ar kitų, kurie nesupranta jos, jaučiasi apgauti... ar, dar blogiau, apiplėšti. Pamišta, jog būtent tai ir užsisakė. Problemas mato visur, kur ne taip, kaip kitur, kur buvo pratę apsistoti, kur baseinai po stogu ir restoranai su „Michelin“ žvaigždutėmis. Dago nuomone, paprastai tokie turi daugiau asmeninių problemų. Kai išnyksta viskas, kas blaško, tyloje ir vienatvėje užgriūva demonai, kuriuos laikė atstu.

Dagai viskas kitaip. Demonai visada su juo, kad ir kur eitų. Čia bent yra vietos jiems siautėti. Ši vieta, įtaria, patraukė jį dėl visai kitos priežasties nei daugumą svečių. Jie važiuoja dėl gamtos grožio, jis atvažiavo dėl gamtos atšiaurumo, žiauraus klimato. Ilgos žiemos viduryje šis būna mažiausiai atlaidus. Prieš kelias savaites Dagas Munro kalne

matė sniegu sėlinančią lapę, sukandusią dantyse kažkokio išdžiūvusio žvėrelio maitą. Lapė buvo liesa, nušiurusi, atsikišusiais šonkauliais. Pamačiusi ją nepulė iškart bėgti. Vieną akimirką žvelgė priešišškai, tarsi mesdama iššūkį pamėginti atimti iš jos grobį. Dagas pajuto žvėriui broliškumą, daug stipresnį supratimą, nei jautė kokiam nors žmogui pastaruoju metu. Svarbu tiesiog išlikti, egzistuoti. Ne gyventi. Tas žodis skirtas ieškantiems pramogų, malonumų, patogumų kiekvieną dieną.

Dagai pasisėkė, kad gavo šį darbą. Ne vien todėl, kad darbas tinka jo mąstymui, jo norui likti kuo toliau nuo žmonijos, kiek tai įmanoma. Dar ir todėl, kad menkai tikėtina, jog kas nors kitas būtų jo ėmęsis. Vyras, boso atsiųstas su juo pasikalbėti, perskaitė įrašą Dago anketoje, patraukė pečiais ir tarė: „Mes bent jau žinome, kad sugebėsite tvarkytis su brakonieriais. Tik nebandykite užpulti svečių, — išsišiepė rodydamas, kad pajuokavo. — Tiesą pasakius, man atrodo, kad šis darbas jums idealiai tinka.“

Ir tiek. Dagas nebandė pasiteisinti ar pasiaiškinti — nors iš tiesų negali būti jokio pateisinimo. Beprotybės akimirka? Ne visai: jis gerai žinojo, ką daro.

Kai prisimena tą vakarą dabar, viskas atrodo netikra. Lyg matyta per televizorių, lyg būtų stebėjęs savo veiksmus iš labai toli. Bet jis prisimena pyktį, kaip šis smogė į krūtinę ir staiga išsiveržė. Tą kvailą išsišiepusį veidą. Tada lyg kažko dūžtančio garsą. Gal tik pasigirdo? Jausmą, kad yra atleistas nuo normalaus elgesio kodų ir ištrūkęs į kažkokią gyvūnų erdvę. Prisimena, kaip pirštais smarkiai gniaužė minkštus audinius. Vis stipriau ir stipriau, tarsi iš tos mėsos vien jėga bandytų suformuoti kokį malonesnį pavidalą. Kaip pagaliau išnyksta ta šypsena. Paskui tą nesveiką pasitenkinimo jausmą ir po kelių akimirkų užgriuvusią gėdą.

Taip, po viso to būtų buvę sunku gauti kitą darbą.

DABAR

2019 sausio 2-oji

HETERĖ

Kūnq. Spoksau į Dagą.

Ne, ne. Negerai. Ne čia. Čia mano prieglobstis, mano priebėga. Negaliu tikėtis, kad su tuo susitvarkysiu, aš negaliu, tiesiog negaliu... Valios pastangomis sulaikiau užplūdusias mintis. Gali, Heterė, nes, tiesą pasakius, kitos išeities neturi.

Žinoma, numaniau, kad taip gali būti. Netgi labai tikėtina, kad taip nutiko, atsižvelgiant į laiką, kiek praėjo moteriai dingus... jau daugiau kaip para... ir į sąlygas lauke. Tokios būtų iššūkis netgi apylinkes pažįstančiam, išlikimo laukinėje gamtoje įgūdžių turinčiam žmogui. Dingusioji, kiek žinau, jų neturėjo. Slenkant valandoms ir jai negrįžtant, tikimybė, kad pražus, vis didėjo.

Vos sužinoję, kad viešnia dingo, paskambinome į Kalnų gelbėjimo tarnybą. Atsakymas buvo ne toks, kokio tikėjausi.

— Šiuo metu, — informavo operatorė, — labai menka tikimybė, kad mes jus iš viso pasieksime.

— Bet juk turi būti koks nors būdas čia patekti...

— Sąlygos pernelyg sudėtingos. Šitiek sniego jau seniai matėme. Tokia pūga pasitaiko kartą per tūkstantmetį. Matomumas prastas, negalime netgi sraigtasparnio nuleisti.

— Norite pasakyti, kad paliekate mus vienus?

Tik tai ištarusi supratau tikrąją padėtį. Pagalbos nesulauksime. Man apsisiverčia skrandis.

Kitame linijos gale stojo ilga pauzė. Beveik girdėjau, kaip stengiasi sugalvoti atsakymą.

— Tik kol šitaip snigs, — pagaliau pasakė. — Vos tik matomumas pagerės, pamėginsime jus pasiekti.

— Vien mėginimo neužtenka, — atsakiau.

— Girdžiu jus, ponia, atvyksime, kai tik galėsime. Ir daugiau žmonių pateko į panašią padėtį: visa alpinistų komanda įstrigusi Ben Nevis, dar vienas atvejis arčiau Fort Viljamo. Ar galėtumėte tiksliai nupasakoti savo bėdą, ponia, kad viską smulkiai užrašyčiau?

— Paskutinį kartą tą viešnią matėme Medžiotojų name, čia... vakar maždaug ketvirtą ryto.

— Kokio dydžio teritorija?

— Sklypas? — Bandžiau prisiminti skaičių, kurį iškalčiau per pirmąsias savaites čia atvykusi. — Šiek tiek daugiau kaip penkiasdešimt tūkstančių akrų.

Girdėjau, kaip operatorė įtraukė oro. Stojau dar viena pauzė, išsitempė, jau ėmiau bijoti, ar tik sniegas nenutraukė paskutinio ryšio su išoriniu pasauliu.

— Aišku, — pagaliau atsiliepė ji. — Penkiasdešimt tūkstančių akrų. Gerai. Išsiųsime ten ką nors, kai tik galėsime, — tonas pasikeitė, tapo dar mažiau užtikrintas. Girdėjau klausimą taip aiškiai, lyg būtų ištarusi balsu: *Net jeigu pasieksime jus, kaip mes rasime žmogų tokiuose plotuose?*

Pastarąsias dvidešimt keturias valandas mes ieškojome, kiek pajėgėme, patys. Šitaip drimbant sniegui lengva nebuvo. Gyvenu čia dar tik metus, niekada nepatyrčiau, ką reiškia, kai šitaip verčia. Ko gero, esame vienoje iš kelių vietų Jungtinėje Karalystėje — neminint kelių negyvenamų salų, — kur atšiaurus oras gali atkirsti privažiavimą gelbėjimo tarnyboms. Mes visada įspėjame svečius, kad orų sąlygoms suprastėjus jie gali ir neišvažiuoti iš teritorijos. Tas punktas įrašytas net-

gi dokumente, kurį jie pasirašo. Tačiau vis vien sunku suvokti faktą, kad niekas čia atvykti negalės. Ir išvykti. Viskas užversta sniegu, važiuoti neįmanoma nei su žieminėmis padangomis, nei su grandinėmis. Mes ieškojome pėsti. Tik mes su Dagu. Jaučiuosi klaikiai pavargusi, išsekusi fiziškai ir psichiškai. Nėra net Ijano, kuris užsuka čia atlikti įvairių darbų. Jis leidžia Naujuosius metus su šeima, įstrigęs su jais, niekaip negali mums padėti. Moteris iš Kalnų gelbėjimo tarnybos padėjo bent jau patarimais. Ji pasiūlė pirma patikrinti vietas, kuriose galima pasislėpti. Mes su Dagu žvarbstančiais veidais, klimpdami į vis augantį sniegą apžiūrėjome kiekvieną galimą slėptuvę. Jaučiausi tokia pavargusi, lyg girta.

Nusivilkau iki pat traukinių stoties, užtrukau geras tris valandas, kol patikrinau ten, nes svečiai kalbėjo apie grįžimą namo į Londoną traukiniu.

— Dingo viena viešnia, — pasakiau stoties prižiūrėtojai Alekui, dramblotam vyrui niūriu veidu žemais antakiais. — Apieškojome visą teritoriją.

Nupasakojau jam, kaip dingusioji atrodė.

— Juk negalėjo sėsti į traukinį? — Žinojau, kad skamba juokingai, bet negalėjau nepaklausti.

Jis nusijuokė man į veidą.

— Traukinį? Tokiu oru? Išprotėjai, mergaite? Net jeigu oras būtų kitoks, Naujųjų metų dieną traukiniai nevažiuoja.

— Gal tada ką nors matėte...

— Nemačiau jokio žmogaus, — atsakė jis man. — Nuo tada, kai ta grupė atvažiavo prieš porą dienų. Ne. Ir tikrai būčiau pastebėjęs slankiojantį po apylinkes nepažįstamąjį.

— Na, — tarstelėjau, — gal aš galėčiau čia pasidairyti?

Jis kviesdamas sarkastiškai išskėtė rankas.

— Mielai prašom.

Daug ieškoti nebuvo kur: laukiamasis, viena prižiūrė-

tojo spinta, vienu metu buvusi tualetu. Ir kasa, kurią kiaurai mačiau pro langą, kartoninė būdelė, iš kurios pro plyšį pini-gams ir bilietams dvokė kažkuo salsvu, papuvusiu. Ant stalo kampo kiurksojo trys sulankstytos vaisvandenių skardinės. Kartą mačiau Ijaną, rūkantį su Aleku. Ijanas dažnai pasinau-doja traukiniu atsargoms gabenti; jie greičiausiai draugai, net jeigu vien dėl patogumo.

Už kasos buvo durys. Atidariusi jas radau laiptus.

— Jie veda į mano butą, — paaiškino Alekas. — Į mano privačią *rezidenciją*. — Pabrėžė „rezidenciją“.

— Manau, kad... — pradėjau, bet jis neleido man baigti.

— Du kambariai, — pasakė, — ir tualetas. Manau, tikrai žinočiau, jeigu kas nors ten slėptųsi. — Pasakė garsiai ir at-sistojo tarp manęs ir durų. Stovėjo pernelyg arti; užuodžiau sušvinkusį jo prakaitą.

— Taip, — sutikau nekantraudama dingti. — Žinoma.

Kai pradėjau kankinamą kelionę atgal į Medžiotojų namą, vieną kartą atsigrėžiau. Pamačiau Aleką, žiūrintį, kaip tolstu.

Visas tas valandas su Dagū ieškojome tuščiai. Nei pėd-sako, nei plaukelio. Vieninteliai mūsų rasti įspaudai buvo aštrūs elnių bandos kanopų pėdsakai. Viešnia, regis, niekur nejudėjo nuo snygio pradžios.

Vienoje sklypo pusėje, prie pagrindinių vartų, kur pra-sideda ilgas keliukas nuo Medžiotojų namo iki plento, yra įrengta kamera. Bosas pakabino ją, siekdamas atbaidyti ar sugauti brakonierius. Deja, kartais kameros maitinimas nu-trūksta. Tačiau įrašas buvo sveikas nuo Naujųjų metų išva-karių iki vakar, pirmosios metų dienos, kai apsižiūrėta, jog vieno svečio trūksta. Aš greitai persukau įrašą, ieškodama

automobilio. Jeigu viešnia išvyko taksi... ar pėsčia... liktų įrodymų. Nieko. Radau tik įamžintą pūgos pradžių: ekrane ke-liukas nyko po balta jūra.

Ko gero, jau pradėjau įtarti, kad galime rasti lavoną. Bet įtarimo pasitvirtinimas būtų daug baisiau. Dagas persibraukia ant akių nukritusius šlapius nuo sniego plaukus. Kai braukia, matau, kad jo plaštaka... ir ranka... kaip jis visas tirta. Keista matyti tokios būsenos regbio žaidėjo sudėjimo vyrą. Jėgeris tarnavo jūrų pėstininku, todėl susitikti su mirti-
timi jam ne naujiena. Nors ir man ankstesniame darbe pa-sitaikydavo. Žinau, kad to egzistencinio siaubo iki galo nie-kada nepamiršti. Be to, pačiam rasti mirusį žmogų — visai kas kita.

— Man atrodo, turėtum ir tu nueiti pasižiūrėti, — sako jis. — Į kūną.

— Manai, būtina? — Nenoriu, kad būtų būtina. Nenoriu jo matyti. Taip toli bėgau nuo mirties. — Ar nereikėtų tiesiog palaukti policijos?

— Ne, — sako jis. — Juk jie greitai nepasirodys? Manau, tau reikia pamatyti dabar.

— Kodėl? — klausiu. Žinau, kad skamba gailiai, jautriai.

— Todėl... — jis persibraukia delnu veidą, vampyriškai patempdamas vokus žemyn, — dėl... kūno. Kaip jis atrodo. Nemanau, kad tai nelaimingas atsitikimas.

Jaučiu, kaip mano oda pašiurpsta, ir visiškai ne nuo prasto oro.

Kai išeiname į lauką, sniegas krinta taip, kad įžiūriu tik kelias pėdas nuo durų. Ežero beveik nematyti. Susigūžiau drabužiuose, kurie faktiškai yra šio krašto lauko uniforma:

didelė vyriška pūkinė „Michelin“ striukė, alpinisto batais, raudona kepurė. Klampoju paskui Dagą, bandau taikytis į jo platų žingsnį. Nelengva, nes jis aukštesnis nei šešių pėdų, o aš vos perlipusi penkias. Vienu metu susverdėju, Dagas žaibiškai pirštinėta ranka sugauna mane už žasto ir pastato ant kojų lengvai kaip vaiką. Netgi per striukės pūkus jaučiu, kokie stiprūs jo pirštai, kaip plieno juostos.

Galvoju apie trobelėse įstrigusius svečius. Laukti neturint kuo užsiimti turėtų būti klaiku. Teko uždrausti jiems jungtis prie paieškos, nes rizikavome, kad dings dar kuris nors. Žmonės žūsta tokiu oru; sakoma, „kyla pavojus gyvybei“. Didžiausia bėda, kad daugumai svečių tokia aplinka yra tolima kaip kitos planetos. Tie žmonės gyvena kaip išrinktieji. Gyvenimas padėjo jiems pasijusti neliečiamais. Kasdieniame gyvenime jie taip įpratę prie nematomo apsauginio tinklo — gero ryšio, gelbėjimo tarnybų, sveikatos ir saugumo instrukcijų, — kad įsivaizduoja, jog visur taip yra. Laimingi pasirašo įspėjamąjį sutarties priedą, nes apie jį nepagalvoja. Jie netiki, kad prireiks. Nemano, kad jiems gali nutikti blogiausia. Jeigu rimtai sustoję *pagalvotų* ir suprastų, greičiausiai čia nevažiuotų. Būtų pernelyg baisu. Kai sužinai, kokia izoliuota ši vietovė iš tikro, supranti, kad tik keistuoliai sutinka čia gyventi. Žmonės, kurie nuo ko nors bėga arba kurie neturi ko prarasti. Žmonės kaip aš.

Dabar Dagas veda mane į kairį ežero krantą, medžių link.

— Dagai? — suprantu, kad kalbu pakuždomis. Čia taip tyku, dar tykia dėl sniego, todėl balsas skamba labai garsiai. Jautiesi stebimas. Galbūt iš už tų medžių sienos ar už šios sniego uždangos kažkas klauso. — Kodėl manai, kad tai nėra nelaimingas atsitikimas?

— Pamatysi, kai prieisime, — atsako jis. Net nesivargina atsigręžti, nesulėtina žingsnio. Ir per petį priduria: — Ir aš ne manau, Hetere. Aš žinau.

Prieš tris dienas 2018 gruodžio 30-oji

MIRANDA

Žinoma, nepasivarginau peržiūrėti Emos laiško su pridėta brošiūra. Aš niekada iš anksto nedžiūgauju dėl kelionės, vien pamačiusi turkio spalvos jūrą ar snieguotas viršukalnes, man neįdomu. Kad pajusčiau, turiu iš tiesų būti ten ir pagyventi realybėje. Kai Ema paminėjo šią vietą, Medžioklės namą, įsivaizdavau kokią nors senovinę trobą su sijomis ir plokštėmis išklotomis grindimis. Taigi šis pastatas man šioms toks siurprizas. Po galais, čia modernus stiklo ir chromuoto plieno statinys, lyg iš „Ozo šalies burtininko“. Pro langus plieskia šviesa. Tamsoje atrodo kaip milžiniškas žibintas.

— Jėzau! — šūkteli Džuljenas, kai landroveriu pagaliau atvažiuoja su vaikinais. — Kaip bjauru, ką?

Nieko kito iš jo nesitikėjau. Nors ir labai protingas, meninės pajautos — nulis. Jis iš tų, kurie vaikščioja po Sai Tvomblio* parodą ir šiek tiek *per* garsiai bamba: „Mokėjau taip piešti būdamas penkerių.“ Jis mėgsta pabrėžti, kad yra „tiesmukas“, mat augo sąlygomis, kurios estetiniam skoniui vystytis buvo per niūrios. Buvo laikas, kai man tai atrodė žavū. Džuljenas iš tiesų buvo kitoks. Patiko tas jo tiesmukumas, palyginti su valstybinių mokyklų mokinukais švariais paausiais.

— Man jis patinka, — sakau. Tikrai. Namas primena erdvėlaivį, kuris ką tik nusileido ant ežero kranto.

* Cy Twombly (1928—2011) — JAV dailininkas ir skulptorius, daugiausia gyvenęs Italijoje.

— Man irgi, — sako Ema.

Kaip kitaip sakytų, net jeigu ir atrodytų klaikiai? Kartais bandau ją, pareikšdama keisčiausius dalykus, bandau išprovokuoti Emą man paprieštarauti, bet niekada nepavyksta, nes ji labai nori būti priimta. Nesvarbu, ji patikima draugė... o Keitė su Samira pastaruoju metu visiškai nutolusios. Ema mielai eina su manimi į kiną, apsipirkti ir išgerti. Aš visada pasiūlau pramogą, ji visada sutinka. Jei atvirai, net malonu, nes Keitė tokia užsiėmusi darbe, po velnių, kad man visada tenka susitikti su ja kokiame nors nupasakotame miesto bariūkštyje, kad gaučiau tris minutes jos laiko.

Su Ema jaučiuosi panašiai, kaip turėdama jaunesniąją seserį. Man atrodo, ji mane mėgdžioja. Ir tai suteikia saldų galios pojūtį. Pastarąjį kartą nusivedžiau ją apsipirkti į „Myla“. „Išsirinkime ką nors, kad Marko žiauna atviptų,“ — pasakiau jai. Užtikome idealų kostiumėlį — kekšišką liemenėlės ir keliaraiščio derinuką. Staiga įsivaizduoju, kaip ji sako Markui, kad aš padėjau jį išsirinkti, ir pajuntu netikėtą geismo dilgtelejimą nuo minties, kad jis sužinos, jog čia mano pasirinkimas. Ir ne dėl Marko, žinoma, niekada dėl jo. Taip, man visada glostė savimeilę, kad aš jį traukiu, bet tai niekada nepakurstė kam nors daugiau.

Kai Keitė amžinai užsiėmusi, o Samira visą laiką su Prija — pamišusi dėl to vaiko, nesveika kelti tiek nuotraukų į socialinius tinklus, — man tenka tenkintis Emos kompanija. Žinoma, ją rinkčiausi paskiausiai.

Jau seniai laukiau šito mūsų susitikimo. Būdami visi drauge mes greitai grįžtame į sau įprastus vaidmenis. Galime nesimatyti mėnesius, bet kai susitinkame, vėl viskas kaip visada, beveik kaip šlovingais Oksfordo laikais. Žinoma, labiausiai noriu susitikti su Keite. Pamačiusi ją šį rytą traukinių stotyje su nauja šukuosena ir man nematytais drabužiais suprantu, kaip seniai mudvi nesimatėme... ir kaip aš jos pasiilgau.

Medžioklės namo interjeras gražus, nors džiaugiuosi, kad čia tik valgysime, ne miegosime. Stiklas paryškina vaizdą, kaip viduje šviesu ir kaip tamsu lauke. Staiga pajunti, kokie mes matomi iš lauko, apšviesti it vabzdžiai stiklainyje... ar rampų šviesų apakinti aktoriai scenoje priešais žiūrovus. Ten gali būti bet kas, slėptis tamsoje ir stebėti mums nežinant.

Kurį laiką bijau, kad išlįs seniai patirtas jausmas, jog esu sekama. Tą jausmą nešiojau ilgai, dešimtmetį, kai viskas prasidėjo. Primenu sau, kad visa esmė, jog lauke nieko *nėra*. Kad mes faktiškai vieni; išskyrus jėgerį ir vadybininkę Heterę, kuri išėjo mūsų pasitikti.

Heterė atrodo įžengusi į ketvirtą dešimtį, neaukšta, gražutė, nors tinkamas kirpimas ir šiek tiek makiažo padarytų stebuklą. Svarstau, ką, po šimts, ji veikia viena tokioje tolybėje, nes ji iš tiesų čia *gyvena*, užsimena, kad jos „trobelė ten, ta mažutė, arčiau miško“. Gyvendamas čia nuolat turėtum jaustis klaikiai vienišas. Išprotėčiau, jeigu reiktų likti vienai su savo mintimis. Kartais namie įsijungiu televizorių ir radiją, kad tik nebūtų tylu.

— O jums visiems bus paskirtos trobelės arčiausiai Medžioklės namo, — sako ji mums. — Kiti svečiai apsistojo barake kitame ežero gale.

— Kiti svečiai? — klausia Ema. Stoja įtempta tylą. — Kokie dar svečiai?

Heterė linkteli.

— Taip, islandų pora... atvyko vakar.

Ema suraukia antakius.

— Nesuprantu. Buvau įsitikinusi, kad gyvensime čia vieni. Jūs pati sakėte, kai kalbėjomės telefonu. „Viskas bus jūsų“, — pasakėte.

Heterė kosteli.

— Bijau, kad įvyko nedidelis nesusipratimas. Kai kalbėjomės, maniau, kad taip ir bus. Paprastai barako nenuomojame, bet, ko gero, mano kolega išnuomojo jį vienai porai ir... e... nespėjo užpildyti registracijos knygos.

Nuotaika iškart subjuro. Jau pati frazė „kiti svečiai“ turi nemalonų prieskonį, jausmą, kad kažkas įsibrovė neteisėtai. Jeigu gyventume viešbutyje, būtų kas kita, nes tikiesi būti apsuptas nepažįstamųjų. O kai žinai, kad vidury tyrėlaukių yra kitų žmonių, ima atrodyti per ankšta.

— Šį vakarą jie dalyvaus „Aukštumų vakarieniėje“, — atsiprašydama sako Heterė, — o šiaip jų barakas aprūpintas virtuve, todėl jie visai nesinaudos Medžioklės namu.

— Ačiū Dievi, — sako Džailsas.

Ema atrodo tokia suirzusi, kad dar niekada nesu tokios mačiusi, rankos sugniaužtos į kumščius prie šonų, pro odą išsišovę pabalę krumpliai.

Staiga už mūsų pasigirsta *Pokšt!* Visi atsigręžia į Džuljeną su ką tik atkimšto šampano buteliu, iš kurio kaklelio it dūmas rangosi garas.

— Pamaniau, šiek tiek išsklaidys niūrią nuotaiką, — sako. Gėrimas suputoja butelio kakleliu ir ištykšta ant kilimo jam prie pėdų. Bo atkiša taurę gelbėdamas gėrimą. — Ei, kas žino, gal kiti svečiai visai smagūs. Gal norės ateiti ir rytoj su mumis atšvęsti Naujuosius.

Nesugalvoju nieko blogiau, nei nepažįstamieji, sugadinantys mūsų vakarėlį; esu įsitikinusi, kad ir Džuljenas nesugalvotų, bet čia Pono Malonaus Vyruko gestas. Jis taip desperatiškai trokšta būti mėgstamas, žavus, nori, kad kiti apie jį gerai galvotų. Ko gero, tai vienas iš dalykų, dėl ko jį įsimylėjau.

Heterė padėjo Emai iš virtuvės atnešti taures. Visi ima jas vėl šypsodamiesi, pasidavę šventės, kurią sukėlė šampa-

nas, nuotaikai. Kaip gera vėl visus matyti. Prailgo. Šiais laikais atrodo taip ypatinga visiems susirinkti į būrį kaip dabar. Man iš abiejų pusių stovi Samira ir Keitė. Prisitraukiu drauges prie savęs.

— Trys muškietininkai, — kuždu. Vidinis glaudaus būrelio ratas. Net nesupykstu, kai Samira tyliai nusikeikia — prisitraukdama ją sujudinau ir draugė apsiliejo marškinius.

Matau, kaip Džuljenas siūlo taurę Heterai, nors aki-vaizdu, kad ji nenori. Dėl Dievo meilės. Vakar „Vintner’s“ parduotuvėje su juo susipykome. Dvylika „Dom Pérignon“ butelių, daugiau nei tūkstantis svarų už šampaną. „Kodėl negalėjai paimti „Moët“, kaip normalus žmogus?“ — paklausiau jo. „Nes imtum skųstis. Praėjusį kartą sakei, kad nuo jo tau skauda galvą, nes į standartines rūšis pridėta cukraus. Mirandai Adams — tik puikiausias produktas.“

Juokiasi puodas, kad katilas juodas. Taip ir yra, su juo viskas turi būti nors kiek geriau. Daugiau ekstravagancijos, daugiau grynųjų. Alksta gauti daugiau, nei jam priklauso... ir darbas nepadėjo to pakeisti. Jeigu abejoji, mesk pinigus — tokį sprendimo būdą dažniausiai renkasi Džuljenas. Puiku... aš irgi, jeigu jau visiškai sąžiningai. Mėgstu pasijuokti, kad mes vienas iš kito ištraukiame tai, kas blogiausia. Bet, ko gero, tame daugiau tiesos, nei aš pripažįstu.

Leidžiu vyrui pirkti tą prakeiktą šampaną. Žinau, kaip jis trokšta pamiršti šių metų stresą.

Kaip ir tikėjausi, ta moteris, Heterė, negeria šampano. Gurkštelėjo iš mandagumo ir pastatė taurę ant padėklo. Įsi-vaizduoja, kad neprofesionalu gerti daugiau, ji teisi. Todėl per Džuljeno „dosnumą“ liksime su šios nepažįstamosios seilių sugadinta šampano taure.

Heterė nupasakoja savaitgalio planą. Rytoj eisime ieškoti elnių: „Dagas jus lydės, anksti ryte ateis ir pasiims visus.“

Dagas. Mane jis sužavėjo. Matau, kad jam nelabai patikome. Ir dar galiu pasakyti, kad priverčiau jį jaustis nejaukiai. Tai žinodama jaučiuosi galinga.

Džailsas klausinėja Heterės apie maršrutus. Pasiima žemėlapi ir ištisia ant kavos stalelio.

— Maršrutų daug, — sako ji, — viskas priklauso nuo to, ko ieškote... ir kokią įrangą atsivežėte. Dalis žmonių atvažiuoja turėdami viską: ledo kirtiklius, batus su katėmis ir karabinus.

— E, mes, regis, ne iš pastarųjų, — išsišiepęs atsako Bo. Jis velniškai teisingas.

— Na, jeigu norite ramaus maršruto... — vadybininkė perbraukia per žemėlapi pirštu, — kelios mylios visiškai plokščio tako. Prieisite kelis krioklius, bet per juos veda tvirti tiltai, todėl sunku nebus. Faktiškai galima eiti tamsoje. Kitoje pusėje — Munro kalnas, kuris galėtų sudominti, jeigu planuojate jį „pasižymėti“.

— Kaip suprasti? — klausia Džuljenas.

— Oi, kaip trofėjų, — paaiškina moteris. — Taip sakoma įkopus į viršukalnę. „Pasižymi“.

— A, taip, — šypteli jis, — žinoma, taip ir maniau.

Ne, Džuljenas šito nežinojo, bet jis nemėgsta būti demaskuotas. Nors ir nepasižymi jokia menine pajauta, verta paminėti, mano vyrui svarbu, kaip jis atrodo. Kokį jį mato pasaulis. Ką apie jį galvoja kiti žmonės. Žinau tai geriau už bet ką.

— Arba, — tęsia Heterė, — galima rinktis maršrutą per vidurį. Pavyzdžiui, yra takas iki senojo medžioklės namo.

— Senojo medžioklės namo? — tikslinasi Bo.

— Taip. Senasis namas sudegė beveik prieš šimtą metų.

Nieko neliko. Ten nėra ko apžiūrinėti, bet tai geras kelionės tikslas ir iš tos vietos atsiveria fantastiškas vaizdas į apylinkes.

— Įsivaizduoju, kad per gaisrą išsigelbėjusių nebuvo? — sako Džailsas.

— Ne, — patvirtina Heterė. — Žuvo dvidešimt keturi žmonės. Niekas neišgyveno gaisro, tik pora arklidės padėjėjų, kurie miegojo arklidėje su gyvuliais. Vienas iš senųjų pastatų tebestovi, bet tikriausiai nėra tvirtas — artintis prie jo nesaugu.

— Ir niekas nežino, kaip prasidėjo gaisras? — klausia Bo.

Mes visi kokčiai susidomėję, galėtum girdėti, kaip ant grindų krenta smeigtukas, bet Bo atrodo išties sunerimęs, jo akys šaudo į židinyje riaumojančią liepsną. Miestietukas. Lažinuosi, kad arčiausiai ugnies jam paprastai tenka būti geriant liepsnojančią sambuką.

— Ne, — atsako Heterė. — Mes nežinome. Galbūt židinyje be priežiūros buvo palikta ugnis. Nors yra teorija... — ji nutyla, lyg nežinodama, ar tęsti, bet apsisprendžia baigti: — Yra teorija, kad vienas iš darbuotojų, jėgeris, iš karo grįžo tokia pažeista siela, kad tyčia padegė pastatą. Nužudė kitus ir pats nusižudė. Pasakojama, kad gaisras buvo matyti nuo pat Fort Viljamo. Pagalba pasirodė tik po paros... aišku, jau buvo per vėlu.

— Suknistas reikalas, — taria Markas ir išsišiepia.

Pastebiu, kad Heterėi nepadarė įspūdžio Marko šypseną. Ji tikriausiai galvoja, kaip, po galais, kam nors gali atrodyti juokinga, kad sudegė du tuzinai žmonių. Reikia gerai pažinoti Marką, jog suprastum, kad jo humoro jausmas yra visiškai juodas, nors ir nekaltas. Ilgainiui išmoksti už tai atleisti. Kaip kad mes visi susitaikėme su tuo, jog Džailsas, nors ir atrodo kaip Ponas Nerūpestingasis, gali būti nagas, kai ateina eilė vaišinti kitus... ir kad nereikia kalbinti Bo iš ryto, kol

jis neišgėręs mažiausiai dviejų puodelių kavos. Ir kad Samira, rodos, meilumo ir šviesos įsikūnijimas, kaip niekas kitas ilgai gali laikyti nuoskaudą. Taip jau būna su senais draugais. Tiesiog žinai apie juos tokius dalykus. Išmoksti mylėti. Tai klijai, kurie laiko mus kartu. Kaip šeimą, ko gero. Visa ta bendra istorija. Mes žinome vienas apie kitą viską, ką verta žinoti.

Heterė staiga dalykiškai ištraukia segtuvą iš po pažasties.

— Kuri iš jūsų yra Ema Teilor? Jūsų kredito kortelė nurodyta kaip ta, iš kurios sumokėtas užstatas.

— Aš, — iškelia ranką Ema.

— Puiku. Visus produktus, kuriuos užsakėte, rasite šaldytuve. Turiu čia sąrašą. Jautienos filė, nepradarytos austrės — Ijanas atgabeno šį rytą iš Maleigo, — rūkyta lašiša, rūkyta skumbrė, ikrai, salotinės trūkažolės, rokforas, graikiniai riešutai, šimto procentų šokoladas, aštuoniasdešimt penkių procentų šokoladas, putpelių kiaušiniai... — ji atsikvepia. — Riebi grietinėlė, bulvės, pomidorai su šakelėmis...

Kristau! Mano pačios slaptas indėlis į pasiruošimą staiga pasirodo gana skurdus. Bandau sugauti Keitės akis, apsikeisti žvilgsniais, bet mes taip seniai nesimatėme, kad tikriausiai jau išsiderinome. Užsigalvojusi ji spokso pro didžiulius langus.